

MAGAZÍN PRÁVA

1. Dospěla jsem až po třicítce

23.09.2023 Magazín Práva - Kristýna Skalníková

strana: 26

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

Dospěla jsem až po třicítce

ANDREA MOHYLOVÁ

Českých sci-fisnímků je jako šafránu, a není tedy divu, že se o Bodu obnovy hovořilo řadu měsíců před jeho zářijovou kinopremiérou. Hvězdou v podstatě veškerých scén je na poli filmu debutující herečka Andrea Mohylová (35). Fyzicky náročné natáčení, které se odehrávalo i pod vodou, absolvovala pouhé čtyři měsíce po porodu.

* Bod obnovy se odehrává v roce 2041, tedy od současnosti za osmnáct let. Kde se vidíte v době, kdy vám bude třiapadesát?

Jé, tolik mi bude? Šmankote. Vidím se pořád jako máma, v té době už docela velké holky, a doufám, že nohama pevně na zemi.

* Jste taková celý život?

Určitě ne, v mládí jsem zažívala docela divočinu. Teprve po třicetinách mám pocit, že jsem se přerodila z pubertáka v ženu. A teď jsem něco mezi tím, jelikož dítě mě dostává zpátky do raných let, anebo se někdy u té výchovy vztekám jako dospívající holka.

* Co obnova člověka po jeho nepřirozené smrti? Šla byste do ní?

Na to je hrozně těžké odpovědět. Ale protože jsem rodič, tak bych do toho šla. Kdyby se mi nedej bože něco stalo, chtěla bych tu pro svou dceru být, ačkoli sama v sobě si nedokážu srovnat, jestli takový zásah do existence člověka je v pořádku a kam až by lidstvo mohl zavést.

* Snímek otevírá právě otázku pokoření zubaté. Přemýšlela jste o ní během natáčení?

Ani ne, natáčení probíhalo krátce po narození mé dcery, pro mě tak má pohled na tento film úplně jinou rovinu, plnou života. Ve scénách vidím i to, co se dělo mezi záběry, v karavanu, na ulici, v interiérech, v jaké fázi jsme s partnerem a malou zrovna byli, kdy jsme třeba málo spali a kdy se mnou byli při natáčení. Pamatuju si všechno. Měla jsem dva životní zázraky naráz. Celovečerní debut Bodu obnovy a dítě. Tyto dva zážitky se mi spojily, a neměla jsem tudíž tehdy na smrt ani pomyšlení. I když se jí film věnuje hodně, přemýšlela jsem o ní jen jako má postava Em.

* Pokud se nepletu, zbývaly vám tři měsíce do porodu, když jste se dozvěděla o svém obsazení.

Na konkurzy pro tenhle film jsem začala chodit už v roce 2018 a zhruba po půl roce mi castingová režisérka Maja Hamplová zavolala, že to vyšlo. Natáčení se ale pořád odsouvalo z důvodu financí a covidu, a pak, když už to konečně vypadalo na spadnutí, ho zase stopli. Po čtyřech letech čekání jsem si řekla, že už nemá smysl se projektu tolik oddávat. V divadle mi přitom vycházeli neustále vstříc. Každou další sezonu mě obsazovali o trošku míň, abych měla prostor pro filmování. Připadala jsem si jako blázen. Už jsem tomu ani nechtěla věřit, každé další přerušení bylo velikým zklamáním. Chtěla jsem si být jistá a těšit se, že už mi něco opravdu vyjde, a to bylo dítě.

Když mi volali, že brzo začneme točit, byla jsem zrovna, tuším, v sedmém měsíci těhotenství. Bavili jsme se o tom, jestli do toho vůbec chci jít, že to beze mě možná ani dělat nechtějí. Řekla jsem si, že pokud zvládnou porod, jestli po něm bude všechno v pořádku a můj muž, který je skvělý, mi bude pomáhat, tak tomu dám poslední šanci. A šli jsme do toho.

* Natáčet s miminkem muselo být vyčerpávající

Musím říct, že jsem sama byla překvapená, že to jde skloubit a že jsem to celé zvládla. Tvůrci filmu nám vytvořili neuvěřitelně přívětivé podmínky, o naši rodinu bylo neskutečně postaráno.

* Jaká scéna byla nejobtížnější?

Jednu sekvenci jsem natáčela pod vodou v bazénu s potápěčem. Hrála jsem, že se topím, přitom úplně nemusím vodu na obličej. Ale nejtěžší pro mě bylo asi běhání po lese se zbraní v ruce. Nebyla jsem stále v nejlepší kondici, malá musela jít na svět císařem, moje zbraň byla těžká jako opravdická, já měla v té době slabé ruce kvůli nošení miminka po nocích, prsa nalitá mlékem,

zatepované břicho. Musela jsem běžat jako pro policajtku, stíhat zločince, u toho sledovat trasu, kterou mi vytyčili, vyhýbat se kořenům, výmolům a větším. A ještě se tvářit, že to dávám v pohodě. Myslela jsem, že vypustím duši. A navíc se mi pořád chtělo smát, přišlo mi to celé úplně absurdní. Ještě že jsem na sobě před těhotenstvím dost makala. Vrátilo se mi to.

* Existuje něco, na co byste jako herečka nekývla?

Asi nahota. Člověk ale nemá nikdy říkat nikdy. Ženské tělo je přitom ve všech ohledech nádherné a mně se ve spoustě filmů esteticky líbí. Filmy jsou přece o životech a fyzicky je samozřejmě součástí každodennosti. Kvůli médiím nebo dceři, které bych nerada zkomplikovala dospívání, se mi do toho úplně nechce.

* Jste známá coby divadelní herečka, až do Bodu obnovy jste měla jen epizodní role v seriálech. Teď ale mediální nápor možná přijde. Snažíte se střežit si soukromí?

Se sociálními sítěmi mi to moc nejde, i když se hodně snažím, abych podpořila Im. Nemám čas, na to si sednout, abych se to naučila. I se trochu stydím se sama někde fotit a točit. Dceru navíc zatím nechceme uvrhnout do světa mobilů, tabletů a televizí. Ale pomalu povolujeme, to je jasné. Patří to do tohoto světa. Myslím, že pro čerstvě narozené i pro trochu větší dítě je život sám o sobě tak pestrý, že mu ho nechci urychlovat obrazem mimo realitu.

* Dceři tedy současné technologie zcela odpíráte?

Vlastně ano. Jsou jí dva roky a doteď třeba neviděla hranou pohádku. S partnerem jí prostě jen čteme. Zkoušeli jsme pustit i mluvené pohádky, ale ona má ráda knížky a obrázky. Také spolu zpíváme. Ale písničky jí třeba pouštíme. Vnímá, že my rodiče máme telefon, se kterým si voláme a fotíme, hraje z něj hudba, ale se s ním doma moc nefungovat, aby neměla pocit, že je to zásadní součást našich životů a že musí být i jejího. Stejně se tak stane, ale za nás má ještě čas a jsme raději, když pozoruje něco venku. Mraky, děti, slimáky nebo co já vím.

* Co ale nastane, až půjde do školky a bude se socializovat?

Až s mužem ucítíme, že ten zlom přišel, tak jí mobil nebudeme zakazovat ani ji nějak lámat. Dokud je ale tolik fascinovaná reálným světem, chceme ji v něm ponechat. Věnujeme jí čas, co to jenom jde, chodíme ven a objevujeme přírodu. Nedávno jsme si pořídili krásný kus země na Vysočině, do kterého jsme se zamilovali už při prvním pohledu na fotky. Nemáme tam nic kromě sadu, velké louky, jezírka, lesa a malinkého srubu s elektřinou, který pomalu dáváme do kupy. Vodu vozíme ze studánky, všechno nás stojí úsilí. Letos se tam vylíhla ptáčata, dcera usínala při jejich zpěvu. Zní to všechno étericky, jsme však normální rodina s autem, žijící v bytě v centru města. Vyrostla jsem na vesnici, a chtěla jsem tak dceři ukázat i odlišné prostředí, aby poznala obě varianty.

* Na Instagramu jsem si všimla, že na chalupě pálíte švestky a jablka...

Ano. Moje maminka pochází z Kunčic pod Ondřejníkem v Beskydech, kde měli prarodiče sad. Od dětství jsme tak s babičkou a dědou sbírali ovoce a vyráběli mošt. Dneska také sbíráme, pálíme, ale moc nepijeme. I když slivovice je luxusní. Blízkost k přírodě mám zkrátka v krvi. Když jsem byla od svých dvanácti let na internátu Janáčkovy konzervatoře v Ostravě, vracela jsem se domů do přírody strašně ráda.

* Co jste tehdy studovala?

Balet. Onemocněla jsem ale mononukleózou, která se neslučovala s extrémně náročným pohybem. Musela jsem studium přerušit a pak jsem se k němu už nechtěla vrátit. Byla jsem ještě dítě a v takhle nízkém věku pořádně nevěděla, co bych chtěla v životě dělat.

* Být už ve dvanácti letech mimo domov, to vás muselo dost osamostatnit, ne?

To jo. Naším tenkrát bylo strašně smutno. I mně. Sice jsem si tam našla kamarádky, ale byly na rozdíl ode mě velice ambiciózní, já ani tak moc být baletka nechtěla. A ani mi to popravdě nešlo. Ale osamostatnilo mě to dost. Jsem za tu zkušenost vděčná.

* Kým jste jako malá chtěla být?

Nejprve módní návrhářkou, pak samozřejmě zvěrolékařkou, nakonec zubní laborantkou. Napadla mě i patoložka, jelikož jsem se domnívala, že hodně vydělávají, aniž bych věděla, co ta práce obnáší.

* Návrhářství jste si částečně splnila, pro jednu divadelní inscenaci jste vytvořila kostýmy.

Ano, šéfová Apolena Veldová v plzeňském Tylově divadle je mě nechala vytvořit pro interaktivní pohádku podle Františka Hrubína. A ještě kdysi v **Ostravě** v **Národním divadle moravskoslezském** jsme dělali sitcom na jevišti, pro který jsem taky vymyslela kostýmy. Myslím ale, že jsou na to povolanejší.

* Kam jste se po přerušené baletní škole vydala?

Zpátky na základku, po druhém stupni jsem udělala přijímačky na hereckou konzervatoř. Na absolutorium po maturitě už jsem ale nešla, tehdy jsem totiž vyhrála konkurz právě na ostravskou scénu a nastoupila do angažmá.

* A pak jste přeběhla do Plzně, kde dodnes účinkujete.

Byla jsem v Ostravě sedm let a potřebovala změnu. Chtěla jsem i blíž k Praze. Cítila jsem, že mě ještě něco čeká. Do Prahy, která je v podstatě kousek, jezdím na natáčení, castingy, za kamarády. Ráda řídím, tak se za volantem i trochu ventiluju. Ostravskému divadlu ale vděčím za mnohé, byli to skvělí učitelé. Partner je živnostník, a když potřebuju, je s malou doma a já bez problému vyjízdim.

* Do Prahy byste se nepřestěhovala?

Prahu miluju, je překrásná a plná zážitků. Péči o dítě v tak velkém městě si neumím představit, ale nebráním se ničemu. Jestli mě něco naučilo nic neplánovat, tak to je opravdu porod. Od té chvíle nechávám život plynout tak, jak přichází.

* Zjistila jste o sobě v roli mámy i něco dalšího?

Třeba to, že jsem na sebe dřísnější ve měla obrovskou spoustu času, a vůbec nevím, co jsem s ním dělala. A že je člověk neuvěřitelné stvoření v lásce a péči o potomka. Nemůžete klesnout na kolena, dítě vás potřebuje v každé situaci, jakkoliv je náročná. Učím se trpělivosti, dcera je po mně trošku netrpělivá a je hrozná legrace pozorovat svou malou kopii a učit sebe i ji ty situace zvládat.

* A co vás naučila úloha agentky v Bodu obnovy?

Zabrat na 250 procent. Jakákoliv chyba by mě oddalovala od času s dcerou. Nesměla jsem chybovat, zablokovat se, zhroutit. Když jsem četla scénář, věděla jsem, že to zvládnou, že i když nemám zkušenosti, tak ta holka na papíře je mi v něčem podobná a já jí zase vtisknu kus sebe. Že to prostě sedí jak prdel na hrnec. Líp to asi nedokážu popsat.

* Cítila jste pak při prvním zhlédnutí podobné napětí jako u divadelní premiéry?

Vůbec ne. Divadelní premiéra je teď a tady, můžete si hned na místě zhodnotit svůj výkon a říct si, v čem se pro příště posunout. Každé publikum je jiné a můžete reagovat na jeho energii, emoce. U filmu je všechno jasně dané, a když jdete po dvanáctihodinovém natáčecím dni domů, napadá vás, co jste mohla udělat lépe. A už nemůžete.

* Byla jste omrknout reakce diváků při uvedení Bodu obnovy na karlovarském festivalu?

Ano, byla jsem přítomna na premiéře v sálu. Koukala jsem se po divácích a vnímala okolní ruchy. Snažila jsem se nesahat na svého muže, aby měl čistý zážitek, protože film předtím neviděl, i když byl součástí procesu. Když film skončil, chytil mě za ruku a řekl mi, že jsem byla naprosto skvělá. Jelikož ho dobře znám a tisícům jiným lidem to věřit nemusím, věděla jsem, že jemu můžu. I kdyby se to nelíbilo zbytku světa, pro tenhle jeden vyřčený názor a jeho pohled to mělo smysl.

* Díváte se ráda sama na sebe?

Když jsem snímek viděla úplně poprvé, ještě bez efektů a hudby, jen s dialogy, měla jsem chuť se zabít. To tam nedávejte, napište něco jemnějšího.

* Dobře, tak přizabít.

No, bylo to fakt přísný. Náraz byl tvrdý. Režisér Robert Hloz se na mě zlobil, že jsem projektu dala úplně všechno, že by na něm absolutně nic neměnil, a at' se neopovažuju si nevěřit. To mi dost pomohlo. Když jsem film pak viděla už se vším všudy, pochopila jsem. Je to na naše poměry obrovská věc.

* Berete film osobně jako vstupenku k dalším příležitostem?

To neovlivním. Ale chci to.

* Přišly vám už nějaké nové nabídky?

Nabídky chodí. Taky se však často zruší, posunou, změní... Těším se na všechno. Herectví je vzrušující profese.

* Baví vás vlastně sci-fi?

Strašně moc. Jak filmy, tak knížky. Nutí vás přemýšlet, pohrávat si s fantazií. Často vás přitáhnou natolik, že je chcete vidět znovu, číst a objevit něco, čeho jste si předtím nevšimla. Miluju třeba chodit sama do kina, někdy si i dávám filmové maratony, třeba tři filmy za sebou. Že jsem navíc mohla tento žánr točit, je úžasné. Jako naprosto! *

Život je pro dítě sám o sobě tak pestrý, že mu ho nechci urychlovat obrazem mimo realitu. Do nahoty ve filmu se mi nechce i kvůli dceři, které bych nechtěla zkomplikovat dospívání. Usínat ve srubu při zpěvu ptáčat zní étericky, jsme ale normální rodina s autem a bytem.

ANDREA MOHYLOVÁ

Dospěla jsem až po třicítce

Českých sci-fi snímků je jako šafránu, a není tedy divu, že se o Bodu obnovy hovořilo řadu měsíců před jeho zářijovou kinopremiérou. Hvězdou v podstatě veškerých scén je na poli filmu debutující herečka Andrea Mohylová (35). Fyzicky náročné natáčení, které se odehrávalo i pod vodou, absolvovala pouhé čtyři měsíce po porodu.

Kristýna Skalníková

Bod obnovy se odehrává v roce 2041, tedy od současnosti za osmnáct let. Kde se vidíte v době, kdy vám bude třiapadesát?

Jé, tolik mi bude? Šmankote. Vidím se pořád jako máma, v té době už docela divočinu. Teprve po třicetinách mám pocit, že jsem se přerodila z pubertáka v ženu. A teď jsem něco mezi tím, jelikož dítě mě dostává zpátky do raných let, anebo se někdy u té

Jste taková celý život?

Určitě ne, v mládí jsem zažívala docela divočinu. Teprve po třicetinách mám pocit, že jsem se přerodila z pubertáka v ženu. A teď jsem něco mezi tím, jelikož dítě mě dostává zpátky do raných let, anebo se někdy u té

výchovy vztekám jako dospívající holka.

Co obnova člověka po jeho nepřírozené smrti? Šla byste do ní?

Na to je hrozně těžké odpovědět. Ale protože jsem rodič, tak bych do toho šla. Kdyby se mi nedej bože něco stalo, chtěla bych tu pro svou dceru být, ačkoli sama v sobě si nedokážu srovnat, jestli takový zásah do existence člověka je v pořádku a kam až by lidstvo mohl zavést.

Snímek otevírá právě otázku pokoření zubaté. Přemýšlela jste o ní během natáčení?

Ani ne, natáčení probíhalo krátce po narození mé dcery, pro mě tak má pohled na tento film úplně jinou rovinu, plnou života. Ve scénách vidím i to, co se dělo mezi záběry, v karavanu, na ulici, v interiérech, v jaké fázi jsme s partnerem a malou zrovna byli, kdy jsme třeba málo spali a kdy se mnou byli při natáčení. Pamatuju si všechno.

Měla jsem dva životní zázraky naráz. Celovečerní debut Bodu obnovy a dítě. Tyto dva zážitky se mi spojily, a neměla jsem tudíž tehdy na smrt ani pomyšlení. I když se jí film věnuje hodně, přemýšlela jsem o ní jen jako má postava Em.

Pokud se nepletu, zbývaly vám tři měsíce do porodu, když jste se dozvěděla o svém obsazení.

Na konkurzy pro tenhle film jsem začala chodit už v roce 2018 a zhruba po půl roce mi castingová režisérka Maja Hamplová zavolala, že to vyšlo. Natáčení se ale pořád odsouvalo z důvodu financí a covidu, a pak, když už to konečně vypadlo na spadnutí, ho zase stoplí.

Po čtyřech letech čekání jsem si řekla, že už nemá smysl se projektu tolik oddávat. V divadle mi přitom vycházeli neustále vstříc. Každou další sezonu mě obsazovali o trošku míň,

abych měla prostor pro filmování. Připadala jsem si jako blázen. Už jsem tomu ani nechtěla věřit. každé další nřerušeni bvlo

Jaká scéna byla nejobtížnější?

Jednu sekvenci jsem natáčela pod vodou v bazénu s potápěčem. Hrála jsem, že se toním.

Asi nahota. Člověk ale nemá nikdy říkat nikdy. Ženské tělo je přitom ve všech ohledech nádherné a mně se ve snoustě filmu

žím, abych podpořila film. Nemám čas, na to si sednout, abych se to naučila. I se trochu stydím se sama někde fotit a točit. Dce-

velikým zklamáním. Chtěla jsem si být jistá a těšit se, že už mi něco opravdu vyjde, a to bylo dítě.

Když mi volali, že brzo začneme točit, byla jsem zrovna, tuším, v sedmém měsíci těhotenství. Bavili jsme se o tom, jestli do toho vůbec chci jít, že to beze mě možná ani dělat nechťejí. Řekla jsem si, že pokud zvládnu porod, jestli po něm bude všechno v pořádku a můj muž, který je skvělý, mi bude pomáhat, tak tomu dám poslední šanci. A šli jsme do toho.

Natáčet s miminkem muselo být vyčerpávající...

Musím říct, že jsem sama byla překvapená, že to jde skloubit a že jsem to celé zvládla. Tvůrci filmu nám vytvořili neuvěřitelně přívětivé podmínky, o naši rodiču bylo neskutečně postaráno.

snažíme se s ním doma moc nefungovat, aby neměla pocit, že je to zásadní součást našich životů a že musí být i jejího. Stejně se tak stane, ale za nás má ještě čas a jsme raději, když pozoruje něco venku. Mraky, děti, slimáky nebo co já vím.

Co ale nastane, až půjde do školky a bude se socializovat?

Až s mužem ucítíme, že ten zlom přišel, tak jí mobil nebudeme zakazovat ani jí nějak lámat. Dokud je ale tolik fascinovaná reálným světem, chceme ji v něm ponechat. Věnujeme jí čas, co to jenom jde, chodíme ven a objevujeme přírodu.

přitom úplně nemusím vodu na obličej. Ale nejtěžší pro mě bylo asi běhání po lese se zbraní v ruce. Nebyla jsem stále v nejlepší kondici, malá musela jít na svět císařem, moje zbraň byla těžká jako opravdická, já měla v té době slabé ruce kvůli nošení miminka po nocích, prsa nalitá mlékem, zatepované břicho...

Musela jsem běhat jako profi policajtky, stíhat zločince, u toho sledovat trasu, kterou mi vytýčili, vyhýbat se kořenům, výmolům a větším. A ještě se tvářit, že to dávám v pohodě. Myslela jsem, že vypustím duši. A navíc se mi pořád chtělo smát, přišlo mi to celé úplně absurdní. Ještě že jsem na sobě před těhotenstvím dost makala. Vrátilo se mi to.

Existuje něco, na co byste jako herečka nekývla?

esteticky líbí. Filmy jsou přece o životech a fyzično je samozřejmě součástí každodennosti. Kvůli médiím nebo dceři, které bych nerada zkomplikovala dospívání, se mi do toho úplně nechce.

Život je pro dítě sám o sobě tak pestrý, že mu ho nechci urychlovat obrazem mimo realitu

Jste známá coby divadelní herečka, až do Bodu obnovy jste měla jen epizodní role v seriálech. Teď ale mediální nápor možná přijde. Snažíte se střežit si soukromí?

Se sociálními sítěmi mi to moc nejde, i když se hodně sna-

ru navíc zatím nechceme uvrhnout do světa mobilů, tabletů a televizí.

Ale pomalu povolujeme, to je jasné. Patří to do tohoto světa. Myslím, že pro čerstvě narozené i pro trochu větší dítě je život sám o sobě tak pestrý, že mu ho nechci urychlovat obrazem mimo realitu.

Dceři tedy současné technologie zcela odpíráte?

Vlastně ano. Jsou jí dva roky a doteď třeba neviděla hranou pohádku. S partnerem jí prostě jen čteme. Zkoušeli jsme pustit i mluvené pohádky, ale ona má ráda knížky a obrázky. Také spolu zpíváme. Ale písničky jí třeba pouštíme.

Vnímá, že my rodiče máme telefon, se kterým si voláme a fotíme, hraje z něj hudba, ale

Nejprve módní návrhářkou, pak samozřejmě zvěrolékařkou, nakonec zubní laborantkou. Napadla mě i patoložka, jelikož jsem se domnívala, že hodně vydělávají, aniž bych věděla, co ta práce obnáší.

Návrhářství jste si částečně splnila, pro jednu divadelní inscenaci jste vytvořila kostýmy.

Ano, šefová Apolena Veldová v plzeňském Tylově divadle je mě nechala vytvořit pro interaktivní pohádku podle Františka Hrubína. A ještě kdysi v Ostravě v Národním divadle moravskoslezském jsem dělala sítěm

Do nahoty ve filmu se mi nechce i kvůli dceři, které bych nechtěla zkomplikovat dospívání

Nedávno jsme si pořídili krásný kus země na Vysočině, do kterého jsme se zamilovali už při prvním pohledu na fotky. Nemáme tam nic kromě sadu, velké louky, jezírka, lesa a malinkého srubu s elektřinou, který pomalu dáváme do kupy. Vodu vozíme ze studánky, všechno nás stojí úsilí.

Letos se tam vylhla ptáčata, dcera usínala při jejich zpěvu. Zní to všechno étericky, jsme však normální rodina s autem, žijící v bytě v centru města. Vyrůstala jsem na vesnici, a chtěla jsem tak dceři ukázat i odlišné prostředí, aby poznala obě varianty.

Na Instagramu jsem si všimla, že na chalupě pálíte švestky a jablka...

Ano. Moje maminka pochází z Kučnic pod Ondřejníkem v Beskydech, kde měli prarodiče sad. Od dětství jsme tak s babičkou a dědou sbírali ovoce a vyráběli mošt. Dneska také sbíráme, pálíme, ale moc nepijeme. I když slivovice je luxusní.

Blízkost k přírodě mám zkrátka v krvi. Když jsem byla od svých dvanácti let na internátu

ve měla obrovskou spoustu času, a vůbec nevím, co jsem s ním dělala. A že je člověk neuvěřitelné stvoření v lásce a péči o potomka. Nemůžete klesnout na kolena, dítě vás potřebuje v každé situaci, jakkoliv je náročná.

Učím se trpělivosti, dcera je po mně trošku netrpělivá a je hrozná legrace pozorovat svou malou kopii a učit sebe i ji ty situace zvládat.

V Bodu obnovy jí herecky sekundoval Matěj Hádek.

Foto Bioscop

Marii ztvárnila ve hře *Vojcek na prknech* Divadla J. K. Tyla v Plzni.

Foto archiv: DKT

Janáčkovy konzervatoře v Ostravě, vracela jsem se domů do přírody strašně ráda.

Co jste tehdy studovala?

Balet. Onemocněla jsem ale mononukleózou, která se neslučovala s extrémně náročným pohybem. Musela jsem studium přerušit a pak jsem se k němu už nechtěla vrátit. Byla jsem ještě dítě a v takhle nízkém věku pořádně nevěděla, co bych chtěla v životě dělat.

zhlednutí podobné napětí jako u divadelní premiéry?

Vůbec ne. Divadelní premiéra je teď a tady, můžete si hned na místě zhodnotit svůj výkon a říct si, v čem se pro příště posunout. Každé publikum je jiné a můžete reagovat na jeho energii, emoce. U filmu je všechno jasně dané, a když jdete po dvanáctihodinovém natáčecím dni domů, napadá vás, co jste mohla udělat lépe. A už nemůžete.

Být už ve dvanácti letech mimo domov, to vás muselo dost osamostatnit, ne?

To jo. Naším tenkrát bylo strašně smutno. I mně. Sice jsem si tam našla kamarádky, ale byly na rozdíl ode mě velice ambiciózní, já ani tak moc být baletka nechtěla. A ani mi to popravdě nešlo. Ale osamostatnilo mě to dost. Jsem za tu zkušenost vděčná.

Kým jste jako malá chtěla být?

že jemu můžu. I kdyby se to nelíbilo zbytku světa, pro tenhle jeden vyřčený názor a jeho pohled to mělo smysl.

Usínat ve srubu při zpěvu ptáčat zní étericky, jsme ale normální rodina s autem a bytem

SKOSIEZSKEM JSEM UČILA SICEM na jevišti, pro který jsem taky vymyslela kostýmy. Myslím ale, že jsou na to povolanější.

Kam jste se po přerušené baletní škole vydala?

Zpátky na základku, po druhém stupni jsem udělala přijímačky na hereckou konzervatoř. Na absolutorium po maturitě už jsem ale nešla, tehdy jsem totiž vyhrála konkurz právě na ostravskou scénu a nastoupila do angažmá.

A pak jste přeběhla do Plzně, kde dodnes účinkujete.

Byla jsem v Ostravě sedm let a potřebovala změnu. Chtěla jsem i blíž k Praze. Cítila jsem, že mě ještě něco čeká. Do Prahy, která je v podstatě kousek, jezdím na natáčení, castingy, za kamarády. Ráda řídím, tak se za volantem i trochu ventiluju. Ostravskému divadlu ale vděčím za mnohé, byli to skvělí učitelé.

Partner je živnostník, a když potřebuju, je s malou doma a já bez problému vyjždím.

Do Prahy byste se nepřestěhovala?

Prahu miluju, je překrásná a plná zážitků. Péči o dítě v tak velkém městě si neumím představit, ale nebráním se ničemu. Jestli mě něco naučilo nic neplánovat, tak to je opravdu porod. Od té chvíle nechávám život plynout tak, jak přichází.

Zjistila jste o sobě v roli mámy i něco dalšího?

Třeba to, že jsem na sebe dřív

dost pomohlo. Když jsem film pak viděla už se vším všudy, pochopila jsem. Je to na naše poměry obrovská věc.

Berete film osobně jako vstupenku k dalším příležitostem?

To neovlivním. Ale chci to.

Přišly vám už nějaké nové nabídky?

Nabídky chodí. Taky se však často zruší, posunou, změní...

A co vás naučila úloha agentky v Bodu obnovy?

Zabrat na 250 procent. Jakákoliv chyba by mě oddalovala od času s dcerou. Nesměla jsem chybovat, zablokovat se, zhroutit. Když jsem četla scénář, věděla jsem, že to zvládnou, že i když nemám zkušenosti, tak ta holka na papíře je mi v něčem podobná a já jí zase vtisknu kus sebe. Že to prostě sedí jak prdel na hrnec. Líp to asi nedokážu popsat.

Cítila jste pak při prvním

Byla jste omrknout reakce diváků při uvedení Bodu obnovy na karlovarském festivalu?

Ano, byla jsem přítomna na premiéře v sálu. Koukala jsem se po divácích a vnímala okolní ruchy. Snažila jsem se nesahtat na svého muže, aby měl čistý zážitek, protože film předtím neviděl, i když byl součástí procesu.

Když film skončil, chytil mě za ruku a řekl mi, že jsem byla naprosto skvělá. Jelikož ho dobře znám a tisícům jiným lidem to věřit nemusím, věděla jsem,

Díváte se ráda sama na sebe?

Když jsem snímek viděla úplně poprvé, ještě bez efektů a hudby, jen s dialogy, měla jsem chuť se zabít. To tam nedávejte, napište něco jemnějšího.

Dobře, tak přizabít.

No, bylo to fakt přísný. Náraz byl tvrdý. Režisér Robert Hloz se na mě zlobil, že jsem projektu dala úplně všechno, že by na něm absolutně nic neměnil, a ať se neopovažuju si nevěřit. To mi

Těším se na všechno. Herectví je vzrušující profese.

Baví vás vlastně sci-fi?

Strašně moc. Jak filmy, tak knížky. Nutí vás přemýšlet, pohrávat si s fantazií. Často vás přitáhnou natolik, že je chcete vidět znovu, číst a objevit něco, čeho jste si předtím nevšimla. Miluju třeba chodit sama do kina, někdy si i dávám filmové maratony, třeba tři filmy za sebou. Že jsem navíc mohla tento žánr točit, je úžasné. Jako naprosto! ■

kristyna.skalnikova@pravo.cz

« zpět na začátek